

Az Éden foglyai

(Részlet)

(...)

A szigorított őrizeteselek részlege a B-zónában, a felszín alatt a második szinten volt, a liftektől, így a külvilágtól kétarasnyi vastag páncélajtóval elzárva. A keskeny folyosó két oldalán hat-hat cella helyezkedett el saját biztosítóberendezéssel és ajtónyitó-vezérléssel. A belső világítás nem hagyott árnyékban egyetlen zugot sem, a fehér fény ridegen csillant a folyosót harmadoló, saválló acélhálós kapukon. Az alacsony mennyezeten kamerák sorakoztak, optikáikat a cellák ajtajára irányítva; a kövezetbe nyomásérzékelők voltak telepítve.

Az alezredest egy fegyőr kísérte a folyosó végén lévő, hangszigetelt kihallgató szobába. Megmutatta neki a kamerát, ami felveszi a beszélgetést és a vészjelző kapcsolóját, ha segítségre lenne szüksége a kihallgatás során.

A helyiséget apró lyukú, acél négyzetrács osztotta ketté. Egyik részében a kövezethez és a mennyezethez rögzített robosztus kihallgatószék állt homlok-, derék-, csukló- és lábbilincsekkel, a másik részében számítógéppanel monitorral és egy szék. Donohan bekapcsolta a panelt, mire a monitoron megjelent egy függőlegesen tova futó hatjegyű számsor, az egyik sarkában pedig egymás fölött több, vízszintes vonal, ami majd a fogoly életjeleit és érzelmi reakcióit fogja mutatni. Bőrellenállást, agyi elektromos tevékenységeket, szemmozgást, mimikát, intonációt. Donohan ellenőrzésképpen egy pillanatra bekapcsolta a kihallgató székre irányított két reflektort is, elhelyezkedett a széken, és türelmesen várt.

Tizenöt perccel később a túloldali ajtó kinyílt, és két fegyőr bevezette a kobaltkék kezeslábast viselő foglyot a nyakörvéhez erősített vezetőszáron. Kezei hátul, lábai bokánál össze voltak bilincselve, csak kis lépésekkel bírt haladni. Az örök leültették a kihallgatószékbe, a vaspántokat a homlokához, derekához, csuklóhoz és a bokáihoz csatolták, a számítógép érzékelőtappancsait a halántékához, mellkasához és a hüvelykujjához erősítették, beállították a szemmozgást figyelő kamerát, csak ezután vették le a nyakörvéről a vezető szárat, és hagyták el a szobát.

A fogoly a harmincas évei közepén járhatott. Fejét kopaszra borotválták, bőre sápadt, fénytelen volt, arccsontjára feszült. Szeme alatt sötét árkok, sárgászöld véraláfutások látszottak. Szikár testén lötyögött a ruha, nyakán és alkarjai külső felületén korbácsütések párhuzamos hegei vöröslöttek. Donohan számára a fogoly olyannak tűnt, mint azok a délkelet-ázsiai zarándok hajótöröttek, akiket pár nappal ezelőtt látott a Migrációs Központban. Huszonegy napig hánykolódtak egy csónakban a viharos Sárga-tengeren, és nem volt semmi egyébük, csak néhány palack édesvíz. Szinte csontig soványodtak, mire a Haditengerészet egyik anyahajója rájuk talált.

Donohan csendben figyelte a foglyot, felidézte magában a parancsnok szobájában látott fotót. Alig talált hasonlóságot. Csupán a férfi arcát kettészelő régi heg és a konok életerőt sugárzó, fürkész tekintet emlékeztette az Űrvédelmi Flotta őrnagyi egyenruháját viselő, jóvágású tisztre. Donohan, amíg az anyagát tanulmányozta, megalkotott róla egy képet. Egy komoly tapasztalattal rendelkező kutatótisztt, aki hősiességéért három évvel ezelőtt megkapta a Bátorság

Érdemrendet, meghatározó munkát végzett a Kolonizációs Bizottságban, részt vett a galaxisok közti felderítésben.

Shane Fallin őrnagy, az Egyesített Űrvédelmi Flotta első osztályú tisztje...

...a hírhedt *Kvantum* terrorista csoport alvezére, kíméletlen gyilkos; több mint kétszáz ember halála szárad a lelkén...

...gyorsított eljárással ezeréves szigorított fegyházra ítélt fogoly.

Shane Fallin két éve töltötte büntetését a John Forbes B-zónájában. Ennyi idő még kevés ahhoz, hogy elveszítse életkedvét, kötődését a külvilághoz, de elegendő, hogy megtörjön, jelentősen csökkenjen az önbecsülése és a kitartása. Azonban ez utóbbiak nem látszóttak a tekintetén, és ez nem kerülte el Donohan figyelmét. Az elmúlt évek során szerzett tapasztalata azt sugallta, hogy Fallin nem átlagos fogoly, nem könnyen kiismerhető és irányítható tucatkatona, reakciói kiszámíthatatlanok lehetnek. Higgadt tartása rendkívüli fegyelemről, szívósságról árulkodott. Megszokta a vallatás gyötrelmeit, felkészült rá. Rezzenéstelen arca, lazán tartott végtagjai, egyenletes légzése ezt sejtették.

Az alezredes jól ismerte az alaszakai börtönök vallatási és büntetési eljárásait. Mint például a cellában napokon keresztül legalább száz-százötven decibelen sugárzott zene, alvásmegvonás, a szűk helyre való bezárás, ami hosszútávon a tájékozódó képesség és az önkontroll elvesztésével járt, és komoly memóriavesztéshez vezetett. Fallin az itt töltött két év alatt nyilván több tucatszor átesett ezeken, de a látható súlyvesztéseket, felületi sérüléseket leszámítva nem adta jelét, hogy megtört volna.

Donohan, ahogy figyelte a rács túloldalán a vallatószékhez rögzített mozdulatlan, mégis különös, megfoghatatlan erőt sugárzó férfit, rájött, hogy az aktában összegyűjtött száraz adatoknak semmi közük a hús-vér Shane Fallinhoz. Csak most értette meg Harrison parancsnok kételkedő fejcsóválását, gunyoros tekintetét, amikor ő a gyors hazautazásról beszélt.

Már negyedóra is eltelt, de az alezredes még mindig nem mozdult, nem szólt, csak figyelte a monitoron futó szívfrekvencia-jeleket, agyi elektromos jellemzőket, oxigénfelvételt. Minden érték normális volt: százhusz per hetvenötös vérnyomás, ötvennyolcas pulzus, kilenc Herz rezgésű EEG-hullámok, átlagos bőrnedvesség. Mindezek azt jelezték, hogy a fogoly ellazult állapotban van, közel az alvási szinthez, nyoma sincs benne szorongásnak vagy stressznek. Lehunyt szemmel ült, fejét a szék magas támlájának vetette. Az ő térfele fényárban úszott, Donohané sötétségbe borult, így Fallin ha akarta, sem láthatta, ki ül a rács másik oldalán. Mégsem kíváncsiskodott.

Donohan úgy döntött, elérkezett a pillanat. Beszélni kezdett:

– Mr. Fallin... kérem, képzelje el a következő helyzetet! Ön és a társai egy távoli galaxisban fontos küldetésről tartanak visszafelé az űrhajójukkal. Olyan információ jutott a birtokukba, ami segítheti az emberiség túlélését, felfedeztek egy kolonizálható bolygót. Az űrhajójuk összeütközik egy aszteroidával. A külső burkolat megreped, az oxigénellátás akadozik, ráadásul a főhajtómű és a gravitációs kiegyenlítő rendszer is meghibásodik. Kevés az esélyük, hogy elérjék a féregjáratot, és az információkat eljuttassák a Földre. Ön olyan pozícióban van az űrhajó vezérlőtermében, hogy módjában állna megjavítani a főhajtóművet, azonban a társai a hajó sérült részén rekedtek, és percről percre csökken az oxigénjük... Megmenthetné a társait a biztos pusztulástól, ha egy áthidaló eljárással megsztaná a vezérlőterem energiaellátását a sérült tatcellákkal, ám

egy gyorsan elvégzett diagnosztika szerint hatvanöt százalék az esélye, hogy nem sikerül. A segélykérés sürgető, társai egyre kétségbeesettebbek. Húsz másodperce maradt, azonnal döntenie kell. Ha kinyitja azt a bizonyos ajtót, társai oxigént kapnak, de esetleg felrobban az úrhajó. Mit tenne ön ebben a helyzetben? Vállalná-e a teljes pusztulás kockázatát, hogy megmentse a társait... köztük Debbie-t, a fiatal feleségét... vagy sorsukra hagyná őket, hogy teljesítse a feladatát?

Shane Fallin úgy nyitotta ki a szemét, mint aki éppen akkor ébred mély álmából. Tekintetét a helyiséget elválasztó négyzetlánc mögé, a sötétség mélyére függesztette.

– Ki a fene maga? – kérdezte unottan. – Minek vesztegeti ilyesmire az idejét?

Donohant meglepte a fogoly kellemes orgánuma, tiszta intonációja, nyugodt tekintete.

– Nevem Randolph Donohan – felelte, közben a monitort figyelte, változnak-e a fogoly vizsgálati jellemzői. – Az Egyesített Űrvédelmi Flotta alezredese vagyok a Tizian bázison.

Fallin vérnyomása és pulzusa nem változott a hírre, ám az agyi elektromos frekvenciái azt mutatták, teljesen éber állapotba került. Ez jelenthette azt, hogy felkeltette a kíváncsiságát a sötétben ücsörgő kérdező, és gondolkodni kezdett, de jelenthette azt is, hogy meglepetés érte, amit titkolni próbál. Esetleg mindkettőt.

– Nincs jobb dolga, mint pszichológiai szituációs játékot játszani velem? – kérdezte rezignáltan. – Inkább menjen vissza a Tizianra, és őrizze tovább azt a nyavalyás féregjáratot!

– Előbb szeretnék választ kapni a kérdéseimre.

Fallin megvetően elmosolyodott.

– Maga most azt hiszi, hogy kurvára okos, és sikerült fogást találnia rajtam. De ezzel csak azt bizonyította, hogy olvasta az anyagomat, és pontosan tudja, hogy *nem* nyitottam ki azt az ajtót.

– Még mindig lelkifurdalása van miatta? – kérdezte Donohan a monitort figyelve.

– *Sosem* volt lelkifurdalásom miatta. Azt tettem, amit kellett.

– Ha most ismét abban a helyzetben találná magát, mit tenne?

– Baromság! – hörrent Fallin.

– Rendben, folytassuk másként! Vonatkoztasson el a múlttól, és képzeljen el egy teljesen új helyzetet! Más, de sokkal jelentőségteljesebb feladatot kell végrehajtania, ami csak úgy sikerülhet, ha megöli a társait. Most nem feláldoznia kell őket, nem végignézni a halálukat távolról, a monitoron keresztül, hanem a saját kezével egyenként végeznie velük. Mit tenne, ha *kizárólag* ezen múlna a küldetés sikere?

Fallin undorral elhúzta a száját.

– Maga tényleg katona, és nem pszichológus... Fogalma sincs róla, hogy ezeket a kérdéseket már ezerszer ezerféleképpen feltették nekem. Lényegtelen, hogy maga másképp fogalmazva kérdezi ugyanazt, a válaszom nem változik... nem bántam meg, amit tettem, most sem tennék másképp, az egyén életénél fontosabb a közösség érdeke. Ha engem kellene valakinek feláldoznia vagy megölnie ahhoz, hogy elvégezze a feladatát, beleegyeznék, sőt kérném rá. Debbie meghalt. Beismerem, hogy nagyon hiányzik. De tudom, hogy akkor, abban a pillanatban pontosan tisztában volt vele, mit fogok tenni és miért. Ő is azt tette volna. A halála előtt megbocsátott nekem.

A monitoron nem változtak a jellemző értékek. A pulzus és vérnyomás normális volt, a bőr nem verejtékezett az átlagosnál jobban, az agyi elektromos frekvenciák, a mimika éber, tiszta tudatot, higgadtságot jelzett.

– Biztos benne, hogy a felesége megbocsátott? – kérdezte Donohan.

– Teljességgel – szögezte le Fallin.

– Nem lehet, hogy azóta is rendszeresen megjelenik az álmaiban, és számon kéri a maga tettét?

– Nem.

– Rendben! Akkor most árulja el nekem, hova rejtette David Tammarin kutatási eredményeinek biztonsági másolatait és a részletes jelentését az Édent fenyegető kataklizmáról!

Fallin testtartása és mimikája nem változott, ám a pulzusszám hirtelen kilencvenötre ugrott, az agyi elektromos detektor szerint a hipokampusz erős blokkolás alá került, és ez utóbbi azt jelentette, hogy a fogoly megpróbált elnyomni bizonyos hosszú távú emlékeket.

Csaknem egy teljes perc is eltelt, mire Fallin válaszolt. Addigra az értékei ismét normalizálódtak.

– Szóval maga *az a* Donohan – jegyezte meg.

– Hogy érti?

– A QWTS vezérének, Quentin Donohennek a fia...

– Quentin a bácsikám. Az én apám Logan Donohan.

Fallin nem felelt, de az agyi elektromos tevékenysége erős gondolkodásra utalt.

– Várom a válaszát – sürgette az alezredes.

Fallin lehunyta a szemét, ellazította végtagjait, mintha összpontosítana, és ezt a mérések eredményei is igazolták. Meditatív állapotba került.

Donohan hagyta. Hátradőlt a székén, és várt.

Fallin őrnagy nem ostoba. Pontosan tisztában van vele, hogy ő látja a testének minden rezzenését. Csak húzni akarja az időt, hogy rendezhesse gondolatait, eltervezze, mennyit oszt meg abból, ami a birtokában van.

Két évvel ezelőtt Shane Fallin őrnagy az Űrvédelmi Flotta akkori felderítő tisztje kitervelője és irányítója volt egy terrorista akciónak, ami a QWTS konzern első számú irodaháza ellen irányult. Ám az FBI váratlanul lecsapott a csoportra. A tűzharcban öten meghaltak, köztük az egyik kommandós. Shane Fallint és bizonyos Zoe Pentát elfogtak, egy társuknak sikerült megszöknie.

– Honnan szerzett tudomást a QWTS Tammarin bizonyítékmásolatairól? – kérdezte Fallin kimérten.

– A QWTS nem tud róla... legalábbis... nem hiszem.

– *Maga* honnan tud róla?

– Ez az információ irreleváns.

Fallin kinyitotta a szemét, tekintetét a túloldali sötét térfélre függesztette.

– Miért nem mutatja magát? – kérdezte. – Miért bujkál a sötétben? Mit akar tőlem *valójában*?

– Azt, hogy árulja el, hova rejtette David Tammarin bizonyítékmásolatait. Semmi egyebet.

– Csak egy okot mondjon, amiért elárulnám!

– Megmentheti az emberiséget a biztos pusztulástól.

Fallin felröhögött.

– Magasról leszarom az emberiséget. Fikarcnyit se érdekel, hogy megdöglenek, vagy megmenekülnek... higgye el!

– Nem hiszem el – jelentette ki Donohan. – Az imént azt mondta, ha valaki csak úgy végezhetné el a feladatát a *köz érdekében*, hogy fel kellene áldoznia a társát, vagyis önt, simán beleegyezne, sőt megkérné rá. Mi ez, ha nem humanista elkötelezettség?

– Megváltoztam.

– Dehogy! – szögezte le Donohan. – Nem változott meg. Dühös, mert itt kell rohadnia a börtönben, míg mások szabadok, de pontosan tudja, hogy az életük gyakorlatilag a maga kezében van, és ez meglepődöttséggel tölti el. Át akarja venni Isten szerepét, Mr. Fallin?

A fogoly megvetően nevetett.

– Kezdem élvezni a beszélgetést, Donohan. Végre egy ember, aki nem sumákol, nem ígérget, és nem fenyeget. Győzzön meg! Bizonyítsa be, hogy nem a QWTS megbízásából jött!

Donohan figyelte a monitort, amin az életjelek, érzelmi jellemzők alig változtak. Nem emelkedett a vérnyomás, sem a pulzus, csupán az agyi tevékenység volt élénkebb.

– Tudom, hogy létezik a tűzálló táska, benne legalább két terabájtnyi anyag az Édenen élt egykori *civilizációkról*, és az őket ért kataklizmáról – kezdte Donohan megfontoltan. – Szükségem van az információkra ahhoz, hogy kideríthessem, mi történt valójában az Édenen négy évvel ezelőtt, és miért pusztult el háromszázezer telepés a *Virtual* városhajó megsemmisülésekor. Tudni akarom, hova rejtette a táskát!

– Álljon be a sorba!

Donohan ingerülten felhorkant. A fogollyal tartó beszélgetés alatt most először engedett az érzelmi reakcióinak. Fallin megpróbálja átverni őt, átvenni az irányítást, és ezt nem hagyhatja. Egy pillantással ellenőrizte a monitort, aztán folytatta:

– Mr. Fallin! Pontosán tudja, hogy nincs sor... nincs hova beállnom, mert jelenleg magán és rajtam kívül *senki* sem tud arról, hogy léteznek másolatok azokról a bizonyítékokról, amik Konradnál, az öccsénél voltak az Édenen. Eddig *senki* sem kereste meg, nem kérték számon a táskát. Gondolja, hogy a QWTS zsoldosai nem verték volna ki magából az információt, ha tudnának a létezéséről?

Fallin nem felelt, tekintetét mereven a helyiséget elválasztó rácsra szögezte. Mintha át akarta volna fúrni a sötétséget, hogy megláthassa a kérdezőt.

– Miért akarja tudni? – kérdezte óvatosan.

– Az előbb mondtam... szeretném kideríteni...

– Hazudik! Magát egyáltalán nem érdekli, hogy mi történt a telepésekkel és az Édenen rekedt százhuszezer emberrel. Más vezérli, és ha nem árulja el, hogy mi, nem segíthetek.

– *Nem mondhatok mást.* A valódi okokat és a valódi történetet akarom ismerni, nem pedig azt, ami a Kolonizációs Bizottság és Krammer parancsnok jelentésében szerepel. A QWTS emberei még azt hiszik, minden elpusztult a kataklizma alatt, így sosem derül fény arra, hogy ők tisztában voltak a fenyegető veszéllyel, de semmit sem tettek a transzport megakadályozására. Még azt hiszik, sosem derül ki, hogy ők tudtak róla: az Édenen létezett értelmes élet azelőtt is, hogy az ember betette a lábát oda. És pontosan tudják, hogy ha mindez a Kolonizációs Bizottság

tudomására jut, annak beláthatatlan következményei lesznek a számukra. Nem a QWTS megbízásából vagyok itt, nem hivatalos megbízással.

– Ezzel csak azt közölte, hogy mi *nem* motiválja, de még mindig nem árulta el a valódi okot...

Donohan hátradólt a székén, próbálta visszatartani feltörekvő, szokatlan indulatát. Érezte, hogy kicsúszik a kezéből az irányítás, ha tovább marad ezen az úton.

– Ez az információ irreleváns – szögezte le végül. – Legyen elég annyi, hogy személyes indíttatásból teszem!

– Csakhogy nekem nem elég ennyi.

– Magát nem érdekli, hogy mi lett az öccse sorsa?

– Konrad meghalt az Édenen, és ezen az sem változtat, ha megtudom az okát.

A monitor elektromos agyi frekvencia- és pulzusszám-emelkedést mutatott, de csak kismértékűt. Donohan biztos volt benne, hogy a fogoly hazudik valamiről, csak éppen azt nem tudta, hogy miről.

– Egyébként teljesen feleslegesen tette meg a hosszú utat idáig – folytatta Fallin.

– Fogalmam sincs, hogy *jelenleg* hol vannak a bizonyítékok. Megsemmisülhettek.

– Ó, dehogy! – hörrent Donohan. – Tudom, gondoskodott róla, hogy akkor is biztonságban legyenek, ha magával történik valami.

– Ha így is lenne, nem sikerült meggyőznie, hogy eláruljam. Tudja... minden ász az én kezemben van, és nincs vesztenivalóm.

– Talán arra számít, hogy kikerül innen, és felhasználhatja a bizonyítékokat, Mr. Fallin?

A fogoly gunyorosan elvigyorodott.

– Ez az információ irreleváns... Donohan.

(...)